

Το Βιβλιοδρόμιο έχει αδυναμίες, δεν το κρύβουμε. Η μεγαλύτερη αδυναμία του είναι η Ιστορία. Μπορούμε να καταλάβουμε τα παιδιά που τη θεωρούν ένα μάθημα δύσκολο, στριφνό, ακαταλαβίστικο μα πάνω απ' όλα τόσο απομακρυσμένο από την καθημερινότητά τους, που δεν καταλαβαίνουν τι ρόλο μπορεί να παίξει για το παρόν και το μέλλον τους. «Πάει πέρασαν αυτά! Οι εποχές έχουν αλλάξει!».

Χαιρόμαστε πολύ όταν βλέπουμε να γράφονται και να εκδίδονται εξαιρετικά βιβλία με θέμα την Ιστορία. Ένα παιδί των πρώτων τάξεων του Δημοτικού δύσκολα θα κατανοήσει και θα θυμάται το χρονικό του πραξικοπήματος της Χούντας. Δε θα ξεχάσει ποτέ όμως πώς ένιωσε η Άννα, η ηρωίδα της Ζωρζ Σαρή στα «Γενέθλια» όταν ακυρώθηκε το πάρτι των γενεθλίων της επειδή τη μέρα που ήταν προγραμματισμένο να γίνει, καταλύθηκε η δημοκρατία. Δε θα ξεχάσει ποτέ τις σκηνές που θα αντικρίσει μαζί της κρυμμένο πίσω από το παράθυρο: τα τανκς να παρελαύνουν, τη σύλληψη του γείτονα με τις πιτζάμες από άντρες ντυμένους με πολιτικά.

Τα βιβλία δίνουν στην Ιστορία αυτό που τα παιδιά δεν αντιλαμβάνονται πως έχει. Της δίνουν ψυχή, τη ντύνουν με συναισθήματα, με ήχους, με εικόνες, την κάνουν βίωμα και το βίωμα δεν χάνεται ποτέ. Οι ιστορίες των ανθρώπων που παρασύρονται στη δίνη της γίνονται ψηφίδες και συμπληρώνουν τελικά την Ιστορία. Κάθε χρόνο στο σχολείο, κάθε φορά που τη μελετάμε αποκαλύπτονται περισσότερα κομμάτια. Κι όταν θα μάθει κανείς να την αγαπά και να την ψάχνει, να μη βολεύεται, η Ιστορία τον ανταμείβει. Αντρείωνει τις ρίζες του και φουντώνει τα κλαδιά του, ποτίζει τα λουλούδια του και αβγατίζει τους καρπούς του.

Το βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου «Όταν παίζαμε για τη νίκη, Καραγκιόζη μου» κάνει αυτό ακριβώς, γι' αυτό και το αγαπήσαμε από την πρώτη στιγμή.

Μέσα από το εξαιρετικό, μεστό κείμενο της συγγραφέα και την υπέροχη εικονογράφηση του Αχιλλέα Ραζή, μπαίνουμε στη ζωή του Λευτέρη (ή μήπως μπαίνει εκείνος στη δική μας;) που την 28η Οκτωβρίου θα γινόταν δώδεκα χρόνων. Τον ακολουθούμε όταν αποχαιρετά στο τρένο που φεύγει για το μέτωπο τον πατέρα του και τον κύριο Φώτη, τον δάσκαλό του.

Τρέχουμε μαζί του στο υπόγειο όταν ακούγονται οι σειρήνες του συναγερμού. Σιγοτραγουδάμε μαζί με τη μητέρα του, τη κυρία Χαρά, που τα βράδια πλέκει ζεστά ρούχα για τους φαντάρους και τα πρωινά βοηθάει στο ταχυδρομείο να φτιαχτούν τα δέματα για το μέτωπο. Ακολουθούμε μια βροχερή μέρα το πλήθος που αποχαιρετά τον Κωστή Παλαμά και νιώθουμε δέος όταν ακούμε τη βροντερή φωνή του Άγγελου Σικελανού να λέει «Ηχήστε σάλπιγγες! Σ' αυτό το φέρετρο ακουμπά η Ελλάδα!». Ακούμε την καρδιά μας να χτυπάει δυνατά όταν κλέβουμε κουραμένες από τα γερμανικά καμιόνια μαζί με τις «Αγριόγατες» την ομάδα αντίστασης των φίλων του Λευτέρη.

Μαζί του μετράμε μία προς μία τις 1264 σκοτεινές μέρες μέχρι να δούμε ξανά την ελληνική σημαία να κυματίζει στον ιερό βράχο της Ακρόπολης. Κι εκεί η Ιστορία ξεποσταίνει για λίγο. Ένας κόμπος η χαρά... «Μετά δε θέλω να θυμάμαι...» μας λέει ο Λευτέρης, παππούς πια με ασημένια μαλλιά...Μετά είναι μια άλλη Ιστορία ή μήπως είναι η ίδια;

Μόνο φως στο σκοτάδι των καιρών τα αναμμένα κεριά που φωτίζουν τις σκιές πίσω από το τεντωμένο σεντόνι στην αυλή του σπιτιού του Λευτέρη, που ευτυχώς, επειδή ήταν μικρό, δεν το επιτάξανε οι Γερανοί. Η μικρή αυλή γίνεται στρατηγείο. Ο Καραγκιόζης αντιστέκεται. Μαζί του κι ο Λευτέρης.

«Ο Καραγκιόζης είναι το θέατρο του λαού. Αυτά που δε μπορεί ο λαός να τα δώσει, του τα δίνει ο Καραγκιόζης και τ' ακούνε. Σα να του λέει του λαού ξύπνα λαέ και μη κοιμάσαι, εγώ στα λέω! Το κατάλαβες τι κάνει ο Καραγκιόζης;» έλεγε ο Ευγένιος Σπαθάρης. Η πορεία του σπουδαίου καραγκιοζοπαίχτη ξεκίνησε τότε ακριβώς, στα χρόνια της μεταξικής δικτατορίας, όταν ακολουθούσε τον επίσης καραγκιοζοπαίχτη πατέρα του Σωτήρη στις περιοδείες του. Πέρασε από την Κατοχή, την Αντίσταση κι ύστερα την απελευθέρωση με συνοδοιπόρο του τον Καραγκιόζη, τον Μιρικόγκο, τον μπαρμπα-Γιώργο.

"Γράφαμε στους τοίχους, σαμποτάζ...σαν αφιονισμένοι...παιδιά ήμασταν τι καταλαβαίναμε από κίνδυνο; Και με τον Καραγκιόζη γινότανε μεγάλη αντίσταση, δυνάμωνε ο Καραγκιόζης τον κόσμο που υπέφερε. Σπουδαία αντίσταση, δεν τα ξέρουνε αυτά, μείναμε όξω από τα βιβλία...τι να λέμε τώρα..." αφηγούνταν στον εξαιρετικό καραγκιοζοπαίχτη, Άθω Δανέλλη ο δάσκαλός του, Μάνθος.

Το βιβλίο, που προλογίζει η Αγγελική Βαρελλά και αφηγείται με QR CODE ο Άθω Δανέλλης, συμπληρώνεται με ένα πλήρες χρονολόγιο των γεγονότων, γλωσσάρι, πηγές-παραπομπές και χρήσιμους συνδέσμους καθώς και ένα εξαιρετικό κείμενο για τις τέχνες στα χρόνια του πολέμου και της Κατοχής.

Νομίζουμε πως θα έπρεπε να βρίσκεται στα ράφια κάθε Σχολικής Βιβλιοθήκης και όχι μόνο. Στο Βιβλιοδρόμιο υπάρχει ήδη! Αναζητήστε το!

Ευχαριστούμε Γιώτα Αλεξάνδρου (Yota Alexandrou), Αχιλλέα Ραζή, Ellinoekdotiki Publishing - Ελληνοεκδοτική Εκδόσεις! Καλοτάξιδο το βιβλίο σας!

<http://www.katioua.gr/.../evgenios-spatharis-o-.../>

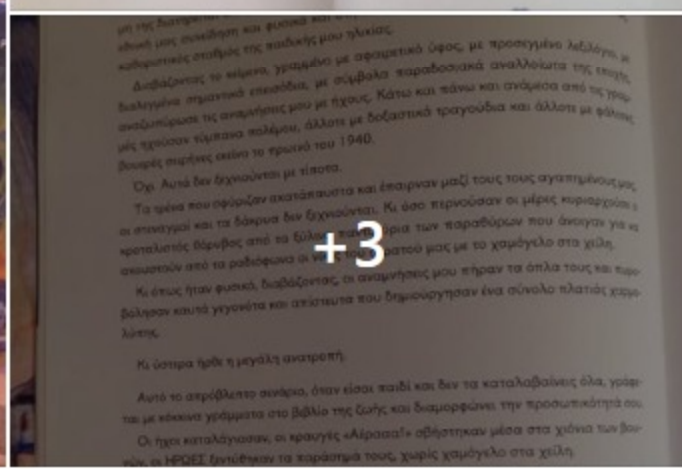
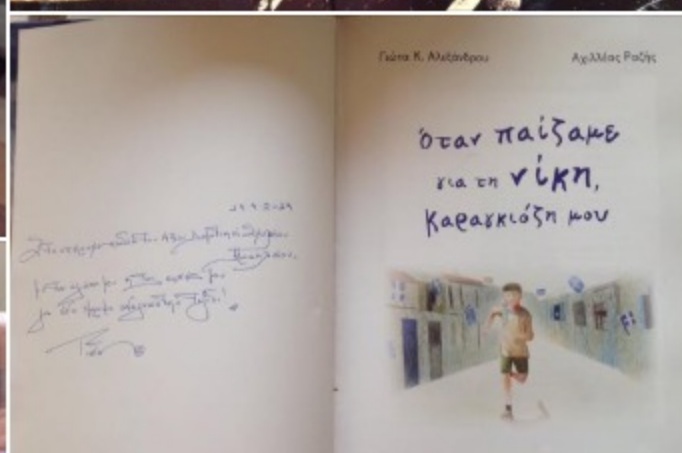
http://www.fourtounis.gr/.../pareoyla15_site/Selida8_2.htm

<https://www.tovima.gr/.../culture/o-karagkiozis-sto-metwpo/>

<https://www.newspepper.gr/o-karagkiozis-stin-katochi/>

Αν ζείτε στο Ηράκλειο της Κρήτης μπορείτε να συνδυάσετε την ανάγνωση του βιβλίου με την επίσκεψη στη μικρή αλλά σπουδαία έκθεση για τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο στο **ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ** ή να παρακολουθήσετε με την τάξη σας το εκπαιδευτικό πρόγραμμα "Μαρτυρίες ενός πολέμου". Σας εγγυόμαστε ένα μοναδικό μάθημα Ιστορίας!

<https://www.historical-museum.gr/.../marturies-enos...>

35

6 κοινοποιήσεις

Μου αρέσει!

Σχόλιο

Κοινοποίηση

Γράψτε ένα σχόλιο...

